



мжно ще може да се поправи. — После: — Както си решилъ, мили мой. Както си решилъ, и да не се бавишъ.

М-ко. — Следъ кратко мълчание, като разглежда навсѣкжде: — И тъй, вече сбогомъ, роденъ градъ и бащино огнище! Сбогомъ, моя хижа, люлка, въ която съмъ отрасналъ, съ вѣра отъ дете още, че нѣма да те напусна никога, но на която сега изневѣрявамъ. Сбогомъ и вамъ, мили спомени отъ майчини и бащини милувки, които насадихте въ душата ми онази чиста любовъ къмъ всички тукъ и къмъ родината, но която любовъ сега се превръща въ такава само къмъ моята една единствена любима.

Т. — Митко . . .

М-ко — Сбогомъ, сбогомъ на всѣки кжтъ отъ тази кжца, въ която погребвамъ всичкитѣ дни, радости и надежди на младостта си. Сбогомъ. — Плаче.

Т. — Митко! — Прегръща го и сжщо плаче.

М-ко. Следъ кратка пауза: — Иди повикай майка ми и майка ти да се простя съ тѣхъ, а ти презъ това време се пригответи.

Т. — Боже мой! — Тръгва, но насреща ѝ влизатъ Магда и госпожа Иванка.

М. — Е-е, понаприказвахте ли се?

М-ко. — И така, майко, ние сега ще си вземемъ последно сбогомъ.

М. — Синко, какво говоришъ?

И. — Какъ? Да тръгнете съ Тинка?

М-ко. — За това можете да питате само нея.

Т. — Гдето е той, тамъ съмъ и азъ.

И. — На Тинка: — Дъще! — Влиза Нена, почти тичайки.

Н. — Запъхтѣна: — Митко, майко! Татко иде!

Т. Къмъ Митко: — Митко! — Тича къмъ вратата въ дѣсно: — Ела въ салона, Митко, моля ти се.

М. — Смутено: — Господи!

М-ко. — На Тинка: — Въ салона ли? Не, азъ ще стоя тукъ. — Застава решително.

Т. — Митко, моля ти се.

И. — На Митко: — Върви въ салона, синко, върви! — Сполучва да отдрѣпне малко Митко въ дѣсно, но